

Alkohol: Už v dětství jsem bývala často na dně

Lenka H., 26 let, Praha

„Můžu si přisednout?“ Lenka zvedla hlavu a bez většího zájmu pronesla: „Třeba.“ Lhostejnost jejího hlasu na chvíli Alici znervózněla, jakoby zvažovala, zdali opravdu si přisednout. Nakonec vedle Lenky usedla, ta se dále nepřítomně dívala na vzdálený kamenný plot.

„Dneska se udělalo hezky, teplý zářiový den,“ řekla s úsměvem Alice. „Hm,“ reagovala Lenka nevraživě. Dávala dost najevo, že nemá chuť se s kýmkoliv vybavovat. Alice se ale nevzdávala. „Jsi tady dlouho?“ zeptala se. Stejně monotónně a bez zájmu odpověděla Lenka stejným „hm“ jako minule. „Jaro tady musí být nádherný,“ povzddechla Alice při pohledu na rozlehlou zahradu lemovanou vysokými košatými stromy s nyní do oranžova zabarvenými listy, klikatými stezkami a nespočet lavičkami, které byly z většiny obsazené.

Poprvé se na ní Lenka obrátila a v očích měla pohrdavý výraz. „Jsi v protialkoholické léčebně, co asi hezkého na ní může být?“ Vysmála se jí. „Je stejně depresivní a chladná v létě, na podzim v zimě a představ si, že i na jaře,“ Škodolibě se ušklíbala a odvrátila se od ní.

Ačkoliv projev Lenky byl hrubý, Alice se usmívala. „Koukám, že patříš mezi líbezně optimistické lidi,“ zasmála se. „Jo, právě proto jsem mezi všemi tak oblíbená,“ chtěla odseknout Lenka, ale Alice smích byl zvonivý a lehce nakažlivý, proto místo sarkastického tónu, který pravidelně používala, odpověděla s náznakem úsměvu.

„Já si myslím, že je potřeba se na vše dívat s nadhledem,“ řekla nadneseně Alice a přehodila si levou nohou přes pravou. „Když už jsme si život zvládli zkazit dostatečně ke svému věku, tím, že se budeme kabonit, ho nevylepšíme.“

Lenka byla absolutním protikladem Alice. Sotva dvaadvacetiletá blondatá Eliška malé postavy byla pozitivně laděná, přestože měla za sebou teprve dva týdny odvykací kúry. Anebo možná právě proto. O čtyři roky starší Lenka byla vysoké štíhlé postavy s kaštanovými vlasy, většinu času byla nevrlá a každému odpovídala sarkastickými poznámkami. V bohnické léčebně byla už potřetí a životního optimismu jí příliš nezbyvalo.

Svou upřímností a bezprostředností uměla Alice uvolnit atmosféru a dokonce věčně nespokojenou Lenku přimět k rozhovoru. Vydržely si nakonec povídat další hodinu a přes své rozdílné povahy zjistily, že si vlastně rozumí. Když se slunce začalo sklánět nad obzorem, rozebíraly právě poslední tenisový turnaj. „Kde se vůbec vzal tvůj zájem o tenis?“ zeptala se Alice. Lenka se zasmutnila a odvrátila se od ní. „Profesionálně jsem ho hrála,“ odpověděla. „Profesionálně?“ podivila se Alice. „Dobře,“ zatřásla hlavou Lenka, „skoro profesionálně bych měla dodat. Zranění mi zhatilo nabídku na národák.“ Na chvíli se odmlčela, pohledem se zadívala na kamenný plot, ale ztratila se zcela ve svých myšlenkách.

Alice svraštila čelo a zamyslela se. Připadala jí povědomá a matně se snažila vzpomenout si odkud. A pak jí to došlo. Vybalil se jí Lenčin obličej v novinách, kde psali o mladé talentované tenistce, která měl jen krůček o toho reprezentovat Českou republiku, když přišlo zranění.

„Utržený meniskus,“ řekla Alice spíše pro sebe než pro Lenku. „Proto jsi tady?“ otočila se na ni a Lenka se zmohla jenom na souhlasné přikývnutí. „Bylo to hrozné, najednou se mi celý sen rozplynul mezi očima. Celý život jsem trénovala, abych se tam dostala. Tolik odříkání. Od rána do večera jsem byla na tréninkách, cestovala na sportovní pobyty, jezdila po závodech. Kolik přátel si asi tak člověk udělá, když je neustále pryč?“ chrčila věty za sebou, jako by to ze sebe potřebovala dostat, přestože je na psychoterapii musela říct již mnohokrát.

„Trénoval mě můj otec, bývalý tenista. Víš, co říká o nenaplněných snech rodičů a přenesení je na své děti?“ otočila se na Alice, která bezhlasně přikývla. „Tak tohle jsem poznala na vlastní kůži. Když jsem chtěla ve patnácti skončit, otec mi to zakázal. Doslova jsem ho prosila, chtěla jsem normální dospívání, mít kamarádky, chodit pravidelně do školy. Ale on odmítl, že bych dle jeho slov zahodila tolik let dřiny.“

„A pak přišlo to zranění. Rozplynul se mi sen, k němuž jsem směřovala, přesto jsem najednou cítila, že to tak možná má být. Ale otec stále tlačil na to, ať se víc snažím a místo rehabilitace koleno posiluji a mohu se co nejdříve vrátit. Tehdy jsem začala pít. Byl to únik od reality, který jsem potřebovala. Únik od té samoty, která mě tížila.“

Alice se na ní soucitně podívala. Sama rozuměla tomu, co to znamená uchýlit se k láhvi alkoholu jako útěku od svých problémů. Proto obě skončily tady, v protialkoholické léčebně. Položila Elišce ruku na ramena a v tichosti seděly dál v zahradě, každá zabraná do svých myšlenek.